

Inima firească

- motivul major al prăbușirii Babilonului

9 octombrie 2008

Gili Cârstea

Astăzi pare imposibil ca omenirea să ajungă într-o asemenea stare de confuzie încât să-și pună în pericol propria existență. Societatea a pus la punct sisteme de protecție, înțelegeri internaționale și instituții abilitate să vegheze la aplicarea legii și să gestioneze situații de criză. Gradul înalt de civilizație, educația și maturitatea politică sunt considerate a fi garanția că omenirea este capabilă să găsească și să aplice soluții optime indiferent de gravitatea situației cu care va fi confruntată.

Dar toată această schemă de securitate globală are o slăbiciune majoră: Nu ține cont de forța imprevizibilă a instinctului de supraviețuire, acest virus fatal, adânc implantat în sistemul de operare al creierului uman. La fel de imprevizibilă ca o ursoaică înfuriată, natura umană lipsită de Duhul Sfânt va da peste cap toate calculele strategilor planetari, în ultima scenă a mării controversate.

Iată o scurtă descriere a acelor momente, pe care astăzi cu greu le putem anticipa:

„Când El [Hristos] părăsește Sanctuarul, întunericul îi acoperă pe locuitorii pământului. În acel timp grozav, cel neprihănit trebuie să trăiască fără mijlocitor înaintea unui Dumnezeu sfânt. Frâul care a fost pus celor nelegiuiți este îndepărtat și Satana are stăpânire deplină peste cel care a rămas până la urmă nepocăit. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu s-a sfârșit. Lumea a lepădat harul Său, a disprețuit iubirea Sa și a călcat în picioare Legea Sa. Nelegiuiții au trecut hotarul timpului lor de har; Duhul lui Dumnezeu, căruia i-au rezistat cu încăpățănare, a fost până la urmă retras. Neocroțiți de harul divin, ei nu au nicio protecție în fața celui rău. Satana îi va arunca atunci pe locuitorii pământului într-o mare și finală strâmtorare. Când îngerii lui Dumnezeu încetează să mai țină în frâu vânturile sălbatice ale patimii omenești, toate elementele de discordie și luptă vor fi lăsate libere. Pământul întreg va fi adus într-o ruină mai grozavă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime” (GC 606).

Ce s-a întâmplat în Ierusalimul din vechime, atunci când au reușit să alunge protecția divină de deasupra națiunii lor? Locuitorii acelei națiuni erau grupul cel mai luminat, cel mai informat, cel mai moral și cel mai zelos în implementarea

legii lui Dumnezeu. Și totuși, în momente de criză au demonstrat până unde este capabilă firea pământească să se afunde în mocirlă. Ascultați:

„Îndelungata răbdare a lui Dumnezeu față de Ierusalim nu a făcut decât să-i întărească pe iudei în nepocăința lor. În ura și cruzimea lor față de ucenicii lui Isus, ei au lepădat ultima ofertă a harului. Atunci Dumnezeu Și-a retras protecția de la ei și a îndepărtat puterea Sa restrictivă, înfrânătoare, de la Satana și îngerii săi, iar națiunea a fost lăsată sub stăpânirea conducătorului pe care și l-au ales. Copiii ei refuzaseră harul lui Hristos, care i-ar fi făcut în stare să-și supună pornirile rele, dar acum ele au devenit dominante. Satana a trezit cele mai cumplite și mai josnice pasiuni ale sufletului. Oamenii nu mai judecau, ci erau fără rațiune - stăpâniți de pasiune și mânie oarbă. În cruzimea lor, deveniră satanici. În familie și în popor, printre clasele de sus și cele de jos, era neîncredere, gelozie, ură, luptă, răzvrătire, crimă. Nicăieri nu era nicio siguranță. Prietenii și rudele se trădau unii pe alții. Părinții își ucideau copiii, iar aceștia pe părinții lor. Conducătorii poporului nu aveau putere să-i conducă. Pasiuni nestăpânite îi făcuseră tirani. Iudeii primiseră o mărturie mincinoasă pentru a-L condamna pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu. Acum, acuzații mincinoase făceau ca propria viață să fie nesigură. Prin acțiunile lor, ei spusese cu multă vreme înainte: 'Lăsați-ne în pace cu Sfântul lui Israel' (Isa 30:11). Acum, dorința lor era împlinită. Teama de Dumnezeu nu-i mai tulbura. Satana era la cârma națiunii și cele mai înalte autorități, civile și religioase, se găseau sub dominația lui” (GC 28)

„Mii de oameni au pierit de foame și de ciumă. Sentimentele naturale păreau să fi fost nimicite. Soții își jefuiau soțiile, iar ele, la rândul lor, își jefuiau soții. Copiii puteau fi văzuți smulgând hrana din gura părinților lor bătrâni. Întrebarea profetului: 'Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează?' și-a primit răspunsul înăuntrul zidurilor cetății blestemate. 'Femeile, cu toată mila lor, își fierb copiii, care le slujesc ca hrană, în mijlocul prăpădului fiicei poporului meu' (Isa 49:15; Plâng 4:10). Din nou s-a împlinit profeția de avertizare dată cu paisprezece veacuri mai înainte: 'Femeia cea mai gingașă și cea mai miloasă dintre voi, care, de gingașă și miloasă ce era, nu știa cum să calce mai ușor cu piciorul pe pământ, va privi fără milă pe bărbatul care se odihnește la sânul ei, pe fiul și pe fiica ei: ...și din copiii pe care îi va naște, căci, ducând lipsă de toate, îi va mânca în ascuns, din pricina strâmtorării și necazului în care te va aduce vrăjmașul tău în cetățile tale' (Deut 28:56-57)” (GC 32).

Curând omenirea va fi adusă exact în această situație. Babilonul cel Mare, rămas sub controlul deplin al păsărilor necurate și urâte, se va prăbuși, iar disperarea și frica de moarte va spulbera orice proiect rațional pentru salvarea civilizației. Se va vedea atunci foarte bine de ce este capabilă natura umană, amăgită de activiștii religioși cu varianta ieftină a îndreptăririi, fără vindecare de boala mortală a păcatului.

Deja avem o mică pregustare despre capacitatea omenirii de a-și veni singură de hac, în aceste zile, când a început ușor să sufle briza crizelor financiare

globale. Taifunul care se pregătește va descoperi natura criminală a inimii firești lipsite de harul lui Hristos în cele mai nebănuite ipostaze.

Nu subestimați niciodată forța și capacitatea instinctului de supraviețuire de a transforma pe om într-o fiară sălbatică în cel mai scurt timp. Cruzimile trecutului ne învață că spoiala civilizației este subțire, și dispare ca fumul în vânt la prima adiere a unei crize majore.
